



TĚŠÍNSKÉ
DIVADLO
ČESKÁ SCÉNA

Jaroslav Žák – Hana Burešová

ŠKOLA ZÁKLAD ŽIVOTA



P. Curylo, T. W. Przybyla, K. Malec

**Ředitel Těšínského divadla
Umělecký šéf České scény
Dramaturgyně České scény**

Petr Kracík
Miroslav Liška
Alice Olmová

Inscenace vznikla za finanční podpory Ministerstva kultury České republiky a města Český Těšín

Jaroslav Žák - Hana Burešová

Premiéra 18. května 2024

ŠKOLA ZÁKLAD ŽIVOTA

Režie

Vojtěch Štěpánek

Kostýmy

Olena Zahrebina

Scéna

Milan David

Dramaturgie

Alice Olmová

Jindra Benetka, buřič a odbojník

Áda Čuřil, repetent a záškolák

Dandy Boukal, básník a estét

Václav Krhounek, šplhoun

Tonda Holous, fotbalový idiot

Karel Peterka, věčný čtenář

Anna Pařízková, správná žába

Irma Jánská, třídní kráska

Marta Nováková, tiché děvčátko

Kolísko, češtinář a třídní

Gábrlík, matykář

Lejsal, latinář a němčinář

Cafourek, chemie a fyzika

Suchánková, dějepisárka

Lachoutová, suplentka

Ředitel

Školník

Inspektor

Inspice

Nápověda

Tomasz Władysław Przybyła

Petr Sutorý

Denis Kuboň

Tomáš Hába

Patrik Curylo

Kryštof Malec

Eliška Adamovská

Barbora Sedláčková

Bára Kuboň Vidomská

Vítězslav Kryške

Miloslav Čížek

Miroslav Liška

Ondřej Frydrych

Adélka Krulíková

Jolana Ferencová

Zdeněk Hrabal

Josef Bičíště

Dominik Grác

Dominik Grác

Libuše Berková

Jaroslav Žák [1906-1960]

Dosud, tuším, nebyla napsána příručka o umění obstáti s úspěchem při zkoušce. Všechny metody počítají se základní pravdou, že se od žáků nechce, aby něco věděli čili uměli, nýbrž aby odpovídali na otázky muže za katedrou tak, aby týž byl spokojen...

Jméno Jaroslav Žák evokuje především studentský humor, který doprovází jeho slavnou knížku *Študáci a kantorů*, přírodopisnou studii o člověku školním, jak konstatoval sám autor, a samozřejmě taky dva nestárnoucí filmy režiséra Martina Friče *Škola základ života* a *Cesta do hlubin študákovy duše*. Bude to asi věčné, ale přitom čtenářsky vděčné prokletí středoškolského latináře Jaroslava Žáka, který však nebyl autorem pouze jediné knihy nebo jednoho scénáře. Ve stínu *Študáků a kantorů* tak neprávem zůstávají např. *Budulíněk a Matlafousek aneb Vzpoura na parníku Primátor Dittrich*, stejně jako další z knih, které Jaroslav Žák napsal společně s ilustrátorem a malířem Vlastimilem Radou – jeho vtipné a výstižné karikatury ostatně patří ke *Študákům a kantorům* asi jako Hradčany ke klasickému panoramatu Prahy. S Vlastimilem Radou vytvořil Jaroslav Žák i několik půvabných

literárních parodií, např. detektivní román *Z tajností žižkovského podsvětí* nebo parodii na rodokapsy spojenou s motivy českého trampingu *Dobrodružství šesti trampů aneb Nové pověsti české*.

Čtenáři u Žákových a Radových knížek oceňovali zejména stylový humor a jazyk, znalost slangu a u parodie na nejdůležitější – dokonale pochopení zákonitostí původní předlohy. Literární slovník si všímá vytříbeného smyslu obou autorů pro groteskní nadsázku, recesi a mystifikaci. Ostatně první humoristické prózy psal Jaroslav Žák už při studiích na gymnáziu, později přispíval do Humoristických listů, po válce to byl Dikobraz, Ahoj na sobotu nebo deník Práce. Situaci kolem únorových událostí v roce 1948 zaznamenal Žák ve dvojici satirických románů *Konec starých časů* a *Na úsvitě nové doby*. Ta nová doba, to už neměl být čas trampské volnosti

A group of people, likely actors or models, are standing in a line against a dark background. They are dressed in mid-20th-century clothing. From left to right: a woman in a light blue dress with a dark sailor collar and glasses; a man in a dark suit and glasses; a man in a light-colored suit and glasses; a man in a light-colored suit and a fedora; a man in a brown suit; a woman in a light-colored, short-sleeved dress with a belt; and a man in a patterned blazer, a dark sweater, a white shirt with a bow tie, and glasses. The lighting is dramatic, highlighting the subjects against the dark background.

v přírodě ani spontánní studentské zábavy. A že by se Jaroslav Žák podepisoval pseudonymy jako Jack nebo Jerry, případně Jerry Jack, tak na to ani nepomyslete. Jaroslav Žák se nechtěl přizpůsobit nové realitě a docela určitě by nepsal nic o vzorných studentech plnicích socialistické závazky. Vyloučili ho ze syndikátu spisovatelů, nesměl publikovat, a tak psal jen krátké texty a fejetony skryt za jmény svých dobrých přátel. Tato celkově neutěšená situace jistě přispěla k tomu, že Jaroslav Žák zemřel v roce 1960 ve věku pouhých čtyřiapadesáti let. Jeho přesná charakteristika jednotlivých typů studentů a profesorů nebo schopnost výborné intuice, s níž v satirických povídkách předvídal události na konci čtyřicátých let u nás, stejně jako smysl pro jemnou parodii – to všechno, čím Jaroslav Žák sám žil a co rozdával, tu naštěstí zůstává dál.

A. Krulíková a studenti

Hana Burešová [1959]

Pro její režijní tvorbu je příznačná široká žánrová a stylová pestrost. Její divadelně invenční režie se vyznačují velkým citem pro styl, schopností sdělit obsah hry nezaměnitelnou formou, jež přísně vychází z poetiky předlohy.

Čtyřikrát získala Cenu Alfréda Radoka, konkrétně cenu divadelní kritiky za nejlepší inscenaci roku [*Don Juan a Faust*, 1993; *Smrt Pavla I.*, 2008; *Polední úděl*, 2012; *Lucerna*, 2017].

Je režisérkou a uměleckou šéfkou pražského Divadla v Dlouhé, které založila v roce 1996 společně s Janem Bornou, Štěpánem Otčenáškem a Danielou Šálkovou. Pravidelně hostovala v Městském divadle Brno a občas i v dalších divadlech [Národní divadlo, Divadlo na Vinohradech, Divadlo Na Zábřadích, Činoherní studio Ústí nad Labem, Divadlo Ungelt, Viola, Divadlo M. Držiče Dubrovník]. Absolvovala činoherní režii

na pražské DAMU, pod značkou DDT [Družstvo divadelní tvorby] realizovala se svým manželem Štěpánem Otčenáškem, který je jejím stálým dramaturgem, své první inscenace v pražském Klubu v Řeznické. V letech 1988–1992 byla v angažmá ve Stře-dočeském divadle Kladno – Mladá Boleslav, v sezónách 1992–1995 pak v pražském Divadle Labyrint.

V roce 2021 získala Hana Burešová Cenu Ministerstva kultury za přínos v oblasti divadla, a to za moderní přístup k dramatickému textu, za vnitřně soudržné rozvíjení vlastního režijního stylu a za úspěšné umělecké vedení ansámblového divadla, ve kterém se svým týmem dokázala oslovit generačně různorodé publikum.

Hana Burešová je první ženou mezi dosavadními devatenácti laureáty této ceny v oblasti divadla.



B. Sedláčková, E. Adamovská

Není doloženo, zda časopis Řev septimy skutečně existoval. Je však pravdou, že nejedna škola si vlastní periodikum vydávala, dokonce i v dobách socialismu měly střední školy vlastní bulletiny pro vnitřní potřebu. Z doby, kdy byly filmy natáčeny, se podařilo sehnat výtisk novin nazvaných Řev študáctva; obsahem byly hodně podobné filmovému Řevu septimy a s ohledem na jejich náplň nelze vyloučit, že se autor podobnými listy nechal inspirovat.





P. Čurylo, T. W. Przybyla, K. Malec, T. Hába, B. Sedláčková, E. Adamovská, B. Kuboň Vidomská

Hana Burešová

Školu základ života jste nejen dramati-zovala, ale několikrát i režírovala. Byly impulzem pro dramatizaci tohoto textu i Vaše školní vzpomínky?

Školu základ života jsem prvně adaptovala i režírovala ve Středočeském divadle Kladno-Mladá Boleslav už v roce 1991. Základem mé adaptace je stejnojmenná Žákova hra, uplatnila jsem v ní ale také jeho *Študáky a kantory* [které mě bavily už jako dítě školou povinné] i něco málo z obou slavných „pamětnických“ filmů. Vycházela jsem samozřejmě také z vlastních bohatých – veselých i stresových – školních zážitků a ze vzpomínek mého muže a taky mého otce, který v roce 1938, kdy se hra odehrává, šel právě na gymnázium – všichni tři jsme taky zažili latinu a biflování „laudo, laudas, laudat...“ [a dodnes umím i ty věty z Caesarových Zápisů!]. Navíc jsem do děje zapojila české předválečné populární písně, které ve všech mých inscenacích Školy živě hrála a bez mikrofonů zpívala kapela sexty, ať to bylo v pražském divadle Labyrint [1994] nebo pak v mém dalším působišti, v nově založeném Divadle v Dlouhé [1996] či naposledy v roce 2010, kdy jsem svoji adaptaci režírovala v Městském divadle Brno. Všude herci *Školu* hráli

rádi; jsou tu vyvážené herecké příležitosti, kde se uplatní komediantské schopnosti i charakterové herectví, a jde tu i o týmovou souhru, kterou, když se daří, diváci vždycky ocení.

S Vaší dramatizací následně pracují v jiných divadlech další režiséři. Jak se sleduje Vaše dílo, které ožilo pod rukama jiných tvůrců?

Vím, že se už má adaptace dočkala více inscenací – amatérských i profesionálních, ale viděla jsem celkem jen asi dvě. Víte, většinou to nestíhám, v divadle i v rodině jsem dost „zaprážená“. Navíc, já nejsem ten klasický případ autora, co napíše hru a objíždí divadla zvědavý, jak ji zahrají. Adaptaci *Školy*, jako i své jiné úpravy či dramatizace, jsem svazovala hodně se svým režijním pojetím, ale například zrovna *Škola* určitě může fungovat skvěle i v jiné režii. Ale uvažte, že jsem ji nejen sama napsala a čtyřikrát režírovala, ale ještě jsem ta svá představení celkem asi 15 let sledovala jako „umělecký dozor“, takže já už tu *Školu* mám jaksí „odžitou“, znám ji až moc důvěrně a naskakovaly by mi situace i s herci, s nimiž ji mám svázanou, tak nevím, jestli bych vlastně byla dobrý divák. V době těšínské premiéry navíc budu mít generálky v Divadle v Dlouhé, kde režírují Levínského



M. Čížek



D. Grác

novinku *Don Juan a já*. Ale moc držím palce – zlomte vaz!

Věnujete se především režii. Vaše inscenace opravdu dokáží diváka vtáhnout a zcela pohltit. Před lety jsem viděla ve Vaší režii *Lazebníka sevillského* a dodnes je to pro mě nezapomenutelný zážitek. Jak to děláte, podle čeho nacházíte tu správnou cestu nejen k divákovi, ale i odborné veřejnosti?

Je milé, že máte hezké vzpomínky na *La zebníka* (myslím, že jsme ho hráli i na těšinském festivalu), také ráda vzpomínám na atmosféru, v níž počátkem devadesátých let takhle „hra na operu“ vznikla. Zrovna to je příklad šťastné konstelace, kdy se potkalo moje osobní zanícení touto operou i divadlem vůbec se silnou pozitivní energií a optimistickou náladou, která tehdy hýbala celou společností. Režisér musí vycházet vždycky ze sebe, ze svých zkušeností a toho, jak právě v tu chvíli vnímá společnost, aby mohl oslovit a nadchnout i herce a diváky, bez osobního vkladu to ani nejde. Já jsem se ale vždycky nechávala inspirovat viděním a stylem autorů, které jsem uváděla, i historickým kontextem, když to byly texty ze starších dob než současnosti, což mi pomáhalo, a snad i pak divákům, nejen pochopit doby minulé, ale najít i vnitřní souvislost s naší dobou.

Jako první žena v devatenáctileté historii udílení ministerských cen za přínos v oblasti divadla jste obdržela v r. 2021 Cenu ministra kultury – za „moderní přístup k dramatickému textu, za vnitřně soudržné rozvíjení vlastního režijního stylu a za úspěšné umělecké vedení ansámblového divadla, ve kterém se svým týmem dokázala oslovit generačně různorodé publikum“. Potěšilo Vás to, s jakými emocemi jste cenu přebírala a znamená to pro Vás něco do budoucna?

Potěšilo mě to, protože ta cena přišla až na závěr kariéry, kdy už jsem se prakticky loučila s šéfováním Divadla v Dlouhé i s každoročním režírováním. Vzpomněla jsem si totiž na svůj úlek, když jsem v mládí dostala tu historicky první Cenu Alfréda Radoka, bála jsem se, že je to brzo a že bych se raději stranou zájmu veřejnosti dopracovala nějaké takové pocty až na stará kolena. Že se tedy i pak, skoro po třiceti letech, více odborníků shodlo, že moje celoživotní práce byla přínosem, bylo pro mě opravdu příjemným uznáním. A jsem moc ráda, že mohu předat šéfování Dlouhé Ivanu Burajovi, a se svým mužem, dramaturgem Štěpánem Otčenáškem, který mi byl celoživotní pracovní oporou, žít i případně dál tvořit už v klidovějším režimu...

Škola základ života

„Štěstí. Co je štěstí? Muuuška jenom zlatá!“

„Ted' vám názorně předvedu, jak se básník stává trpaslíkem.“

„Snědl jsem párek nevalné chutě a přišlo mi nevolno.“

Legendární snímek Martina Friče *Škola základ života*, dnes již česká filmová klasika, byl natočen v roce 1938. Filmový scénář vznikl, jak již bylo výše zmíněno, na základě divadelní komedie, kterou na výzvu E. F. Buriana napsal středoškolský učitel latiny a francouzštiny Jaroslav Žák. Vychází při tom z vlastní humoristické prózy *Študáci a kantoři*, jež měla u dobových čtenářů mimořádný ohlas. Úspěšná studentská komedie se točí kolem neškodně neuctivého studentského časopisu Řev septimy, který napsal kdosi ze septimánů reálného gymnázia v Přívlakách a který šplhoun Krhounek předal třídnímu učiteli. Časopis vyvolal v profesorském sboru pozdvižení, protože humorně pojednává o jeho členech. Zatímco mladý profesor Bartoš i starý moudrý pedagog Gábrlík dokážou přejít celou věc s humorem, jiní, třeba třídní učitel Lejsal nebo češtinář Kolísko, zahájí v čele s ředitelem školy zuřivé pátrání po viníkovi, jehož přiznání je podmínkou zrušení zákazu uče-

sti na sportovním turnaji. Nelítostné pátrání se tak stává rámem mozaiky veselých i vážných epizod ze života studentů i jejich profesorů, mezi nimiž vystupují do popředí zejména milé rošťárny Ády Čuřila, trable nové suplentky Boženy Lachoutové, omyly roztržitého matykáře Kodouska, legendární recitace básně Co je štěstí? a také aféra nejnadanějšího studenta Jindry Benetky, který ve slohové práci otevřeně kritizuje poměry na gymnáziu a je za to navržen na vyloučení. Je celkem zbytečné tázat se, proč jsou filmy ze studentského prostředí tak oblíbené u diváků všech věkových kategorií. Každý z nás prošel [či právě prochází] nějakou školou a ve studentských filmech hledá odraz svých vlastních vzpomínek nebo čerstvých zážitků. Režisér Martin Frič natočil ve druhé polovině třicátých let dvě výborné veselohry *Škola základ života* a *Cesta do hlubin študákovy duše*, které byly inspirovány romány Jaroslava Žáka, dokonalého znalce středoškolského prostředí.



B. Sedláčková, B. Kuboň Vidomská, E. Adamovská

Oba filmy dodnes patří k divácky nejúspěšnějším snímkům české kinematografie.

Škola zázklad života má prostý děj, dokonale však vystihuje jednotlivé typy studentů i profesorů. Ladislav Pešek se představil v nezapomenutelné roli studenta, který neopomine jedinou příležitost k rošťárně, František Filipovský naopak hraje podlézavého šplhou na a udavače, Antonín Novotný zase obletovaného školního krasavce. Jejich důstojné pány profesory si s chutí zahráli František Kreuzmann, František Smolík, Ladislav Boháč, Jaroslav Marvan a Václav Trégl.

V roli ředitele gymnázia se objevil Theodor Pištěk. Žákovy neopakovatelné postavičky študáků a kantorů – stejně jako autorovo laskavě ironické vidění školy coby sportovního zápasu – jsou právem nesmrtelné. Ba dokonce lze tvrdit, že pokud bude existovat škola, budou platit i brilantní a hluboce vtipné Žákovy postřehy o ní. Žákova divadelní verze se stala rovněž základem adaptace Hany Burešové. S humorem i nadsázkou jsou tu nahlíženy typické školní situace, jež zobrazují věčný boj študáků a kantorů, mezi nimiž poznáváme povědomé typy a charaktery prostředí nejen školního, ale vůbec českého.





A. Krulíková, Z. Hrabal, M. Čížek, O. Frydrych

Škola, škola, škola...

Jaké filmy a knížky mají zaručený úspěch?

O žácích a studentech. Školní historky jsou vděčným námětem a inspirací pro filmaře i spisovatele.

Do školy jsme chodili všichni. I ti největší morousové se obvykle otřásají smíchy, když začnou s dávným spolužákem vzpomínat na historky z žákovských nebo studenských let. A co teprve učitelé! Ti mají tisíce námětů na filmy i knížky. Pokud je umějí prodat, mají slušnou šanci na úspěch. Platí to dnes stejně jako ve třicátých letech minulého století. Zkusme se do nich na chvíli přesunout. Jistý profesor gymnázia Jaroslav Žák si zaznamenává každou lumpárnu, kterou jeho studenti provedli.

Neukazuje je však řediteli školy, ale lidem, kteří se pohybují kolem filmu. Jeho kolegové z gymnázia kroutí hlavou: No považte, tenhle obtloustlý pedagog je ale podivín! Nejenže ho studenti mají rádi, při jeho hodinách se z tříd dokonce ozývá smích! A četli jste ty jeho zápisky? Vždyť on žáky za výtržnosti vůbec nekárá, jenom se jim směje! Netradiční profesor francouzštiny a latiny nakonec vydává humoristické knížky. Podle jeho námětu se točí komedie *Škola základ života* a *Cesta ho hlubin*

študákovy duše. O pár let později píše v předmluvě k dalšímu vydání knihy *Cesta do hlubin študákovy duše*: „S nemalými obavami jsem sledoval povážlivý zjev, jak ono neblahé dílko začíná dostihovat popularitou i slavné dívčí romány.“ Ano, ve třicátých letech platilo: film ze školního prostředí rovná se vyprodané kino. Začal s tím režisér Martin Frič.

V roce 1932 natočil snímek *Kantor ideál* s tehdy populárními komiky Karlem Lamačem a Anny Ondrákovou. Následovaly filmy *Studentská máma*, *Sextánka*, *Ideál septimy*, *Studujeme za školou*.

Režiséri si příliš nelámali hlavu s hledáním kluků a děvčat do hlavních rolí. Nač riskovat? Raději obsazovali osvědčené populární herce. A tak Františku Filipovskému a Ladislavu Peškovi bylo už přes třicet a vlasy jim začínaly povážlivě řídnout, když hráli rozpustilé studenty gymnázia. Ale jak rádi je hráli!

Ladislav Pešek pak prohlásil, že si do svých legendárních rolí výtržníků Čuřila a Kulíka



O. Frydrych



D. Kuboň, A. Krulíková

sám přidal některé kousky, protože si vzpomněl, co sám ve škole vyváděl. Nejen Pešek, ale i jeho kolegové se rádi vraceli do školních let.

Snad pokaždé, když herci usedli do lavic, film uspěl. Jen vzpomínejme: *Metráček* o trampotách tlusté holky s tělocvikem, *30 panen a Pythagoras* s Jiřím Menzelem v roli obdivovaného profesora, série o básnících – studentech gymnázia a potom medicíny, *Obecná škola* s drsňáckým učitelem v podání Jana Třísky, televizní seriály *Zkoušky z dospělosti*, *My všichni školou povinní* atd. Existovala však překážka, se kterou tvůrci inspirovaní školou museli za minulého režimu počítat. V prostředí studentských lavic se přece musí vyskytovat svazáci! A to byl oříšek i pro zkušené filmaře Smoljaka a Svěráka.

„Jakýkoli problém příběhu odehrávajícího se ve škole musela nutně řešit také svazácká organizace,“ zavzpomínal kdysi Ladislav Smoljak. „První, na co jsme v úvaze nad zamýšleným filmem narazili, byla potíž zvaná



J. Bičíště



J. Ferencová

SSM, pro mladé nepamětníky Socialistický svaz mládeže.“

Tím si však film rozhodně kazit nechťeli. Proto se nakonec děj *Marečka* odehrává ve večerní škole pro pracující. „Tam žádná taková organizace nebyla, protože ti studenti přišli z různých fabrik a úřadů, kde už ty své politické organizace KSČ, SSM a ROH měli, takže se to na večerních školách už nezdvojovalo. Samozřejmě tu hrála roli i nostalgie po študáckých fimech z první republiky, které jsme po válce milovali stejně, jako je před námi milovali naši rodiče,“ dodal Ladislav Smoljak. A byl to dobrý odhad. *Mareček* patří i po letech mezi nejoblíbenější české komedie a výroky jeho hrdinů zlidověly. Oba tvůrci byli původně učitelé, např. Smoljak rok přednášel ve večerní škole pro pracující, přesně v takové, do které umístiti děj svého příběhu. Výroků, které stojí za to, je ve filmu hodně. Asi každý zná scénu, kdy profesor snad popadesáté kontroluje docházku a žák v podání Zdeňka Srstky hlásí: Hliník se odstěhoval do Humpolce! „Kterého autora by nepotěšilo, když slyší citáty ze svého díla na ulici. Ale vrcholnou slast jsme prožili v Humpolci, kam nás pozvali k odhalení pomníku slavnému přistěhovalci Hliníkoví. Je to snad světová rarita, že exi-

stuje pomník filmové postavy, která se na plátně dokonce vůbec neobjevila,“ pobaveně poznamenal Smoljak.

Dnešní tvůrci inspirovaní školou řeší spíše milostné trable studentů a učitelů, jako například Michal Viewegh. Tento spisovatel, původně středoškolský pedagog, vložil hodně svých zkušeností do děje knihy *Výchova dívek v Čechách*. Píše o tom, co všichni známe...

...každý z nás si přece vzpomíná na utrpení, kterému se říká výchovný koncert: „Zatímco dívky na nezvyklých podpatcích nejistě a bezcílně korzovaly halou (rotující přitom svými překážejícími kabelkami), prakticky všichni dosud přítomní chlapci se na způsob včelího roje tlačili kolem slečny učitelky Trakařové, jež stála čelem k nástěnnému automatu s kondomy a s výrazem průkopnice sexuální osvěty jim bez falešného ostychu hlasitě vybírala nejspolehlivější druhy, popřípadě pomáhala dobýt nazpět vzpříčenou pětikorunu.“

Inspirace studentskými léty se ostatně vyplácí i v hudbě. Vzpomeňme si na muzikály *Starci na chmelu* či *Dívka na koštěti*. A co teprve rozdováděné duo Kotvald s Hložkem a jejich hit osmdesátých let *Holky z naší školky!*

Slavní učitelé českého filmu

Professor češtiny Kolísko [Jaroslav Marvan] **Škola základ života**

Kdo by si nevybavil jeho nesmrtelný výrok „Muuuška jenom zlatá... muuuška jenom zlatá!“

Profesor přírodopisu Matulka [Jindřich Plachta] **Cesta do hlubin študákovy duše**
Bál se jít ke zkoušce, i když poznal víc brouků než vysokoškolský profesor.

Třídní učitelka beze jména [Irena Kačírková]
Starci na chmelu
Elegantní, přívětivá, ale odměřená dáma, která poslala hlavní hrdiny domů z brigády.

Učitel tělocviku Bohoušek [Ladislav Mrkvička]
Metráček
Tělocvik bral poctivě, dokonce i Metráčka zkusil při výmyku překlopit přes hrazdu.

Docent Sejkora [Jan Přeučil]
série o básnících
Postrach studentů medicíny. Hned na první přednášce je vyděsil desítkami latinských pojmů.

Professor fyziky Karda [Radoslav Brzobohatý]
Sněženky a machři
Měl respekt, ale neušel trapasům. Třeba když žáci místo alkoholu nesli v batohu láhve mléka.

Třídní učitel Karfik [Miroslav Vladyka]
My všichni školou povinní
Učitel, jakého by každý chtěl mít. Mladý, veselý, spravedlivý, s pochopením pro děti.

Třídní učitel Hnízdo [Jan Tříska]
Obecná škola
Naučil žáky, aby děkovali za tělesné tresty. A svůdník! Podlehla mu i Libuše Šafránková.

Profesorka matematiky Králová [Kateřina Macháčková] **Život na zámku**
Přísná, ale férová. Ve třídě měla dceru Simonu, ale nijak jí nenadržovala.

Professor češtiny Hrbolek [František Kovářík]
Marečku, podejte mi pero!
Co věta, to klasika. Na jeho nezaměnitelné dikci se vyřádí kdejaký imitátor.



M. Liška



T. W. Przybyła, P. Sutorý

Kvíz: Znáte filmy o škole?

Deset známých výroků z českých filmů o škole.
Za každou alespoň částečně správnou odpověď si udělte bod.
Správné odpovědi najdete na další straně.

1) Jak začínal diktát profesora češtiny Hrbolka [František Kovářík] ve filmu Marečku, podejte mi pero!?

2) Co řekl třídní učitel Hnízdo [Jan Tříska], když předstoupil ve filmu Obecná škola po-prvé před svou třídou a bouchl do tabule?

3) Jakou metodu hodnocení chemie měl profesor Ječmen [Josef Somr] ve filmové sérii o básnících?

4) Jak hodnotil profesor Hrbolka? [„Tak co s vámi, chlapče?“]

5) Tělocvikář Bohoušek [Ladislav Mrkvička] ve filmu Metráček začínal každou větu téměř. Jak?

6) Co odpovídal žák Mužík [Zdeněk Srstka] ve filmu Marečku, podejte mi pero! na každou zmínku o Hliníkovi?

7) Na co se Áda Čuřil [Ladislav Pešek] vymlu-vil profesoru Kolískovi [Jaroslav Marvan], když přišel ve filmu Škola základ života pozdě na hodinu?

8) Jak pak Čuřil začal Kolískovi recitovat báseň Štěstí?

9) Jak žák Peterka ve filmu Cesta do hlubin študákovy duše odrecitoval kosinovou větu?

10) Co zavelel Viky Cabadaj [Jan Antonín Duchoslav], když ve filmu Sněženky a machři chtěl po spolužácích, aby klekli na zem?

Jak jste uspěli?

- 1) Sveřepí šakali zavile vyli na bílý měsíc.
- 2) Jmenuji se Igor Hnízdo!
- 3) Chemii na jedničku umí pánbůh, na dvojku já, na trojku soudružka ředitelka (možná), na čtyřku ti nejlepší z vás a na pětku všichni ostatní.
- 4) No nepotěšil jste mě a aaani já vás nepotěším. Čtyři.
- 5) No co, co, co.
- 6) Hliník se odstěhoval do Humpolce!
- 7) Prosím, pane profesore, snědl jsem párek nevalné chutě a přišlo mi nevolno.
- 8) Štěstí, báseň od Adolfa Hejduka. Štěstí, co je štěstí, muška jenom zlatá, která za večera...
- 9) Věta kosinová zní: Lomikare, Lomikare, zvu tě na boží soud.
- 10) Dřepkins!





M. Liška a studenti

Šéf obchodu a marketingu Kateřina Mertha

Šéf jevištního provozu Roman Sekula

Šéf provozu světél a zvuku Vladimír Rybář

Vedoucí dekorační dílny Kristina Libosková

Vedoucí krejčovny Karin Kohutková

Vedoucí vlásenkárny Šárka Szeligová

Vedoucí rekvizitárny Josef Kurek

Vedoucí garderoby Jana Černá

Světla Robert Kurkiewicz / Dariusz Molicki

Zvuk František Ferenc / Dominik Malyjurek

Vlásenky Šárka Szeligová

Rekvizity Ivana Kolondrová

Garderoba Monika Minarzová

Jevištní technika Jiří Ponča / Jiří Gebhart

Roman Szarowski / Jindřich Tesarczyk

Redakce programu Alice Olmová

Jazyková korektura Martina Bojdová

Foto Miroslav Pawelek / Karin Dziadková

Grafický zlom Iva Lupková

Tisk Infiniti Art, s. r. o., Český Těšín

*Nositele autorských práv k dílu zastupuje DILIA, divadelní, literární,
audiovizuální agentura, z. s., Krátkého 143/1, 190 03 Praha*

Pořizování zvukových nebo zvukově obrazových záznamů je zakázáno

KVĚTINKA
Darkovka M. R.



V. Kryške

TĚŠÍNSKÉ DIVADLO ČESKÝ TĚŠÍN, p. o.

Ostravská 67, 737 35 Český Těšín

tel.: +420 558 746 022/23

e-mail: obchodni@tdivadlo.cz

www.tdivadlo.cz

VSTUPENKY, PŘEDPLATNÉ, DÁRKOVÉ KARTY

Informační centrum a pokladna TD

náměstí ČSA 1222/10, Český Těšín

nebo hodinu před představením v TD

Č E Š K Ý T Ě Š Í N



Moravskoslezský
kraj

Příspěvková organizace
Moravskoslezského kraje

